

ZPRÁVY

SPOLEČNOSTI FRANTIŠKA BÍLKA

28

leden 2009

Úvodník předsedy Společnosti F. Bílka

Vážení přátelé,

obracím se na Vás jménem výboru SFB. Jsem především rád, že je vůbec koho oslovovat, že stále existují příznivci a obdivovatelé Bílkova díla. Dnešní doba nepřináší obecně mnoho podnětů pro vnímání krásy, pro poznávání duchovních výšin skrytých světů a především toho nejdůležitějšího, co je skryté v nás samotných, aniž si to většinou uvědomujeme - duchovní podstaty člověka, která je nám všem společná. Dílo Františka Bílka je jednou z mnoha cest, které nám k tomu pomáhají, stejně jako dílo Otokara Březiny a dalších.

Současná pragmatická společnost nám nedává mnoho možností, jak duchovní dílo Františka Bílka stále připomínat a propagovat. V letošním roce nám bylo umožněno jen v malém měřítku ukázat Bílkovo grafické dílo v rámci výstavy Zdenka Braunerová a její odkaz pro českou bibliofilii v pražském Hollaru ve dnech 30.7.-24.8.2008 - na jednom panelu ukázky z drobné grafiky a text k článku s úryvky z korespondence se Zdenkou Braunerovou. Do příštího roku náme přislíbenou výstavu Bílkových kartonů - zvětšených kopií z Otčenáše, což je teprve v jednání. Doufáme také ve spolupráci s GHMP po znovuotevření Bílkovy vily.

Jsme vděční těm, kteří nám pomáhají s vydáváním Zpráv SFB, jak jste si jistě všimli, je to hlavně nový redaktor Michal Kellner. Při této příležitosti také vyjadřujeme díky za dlouholeté redigování Zpráv paní Ivě Musilové. Velmi přínosné a pro mnohé jistě objevné jsou články našeho přítele Františka Kožíška. Pro ty, kteří si nemohli zakoupit kompletní vydání Korespondence Otokara Březiny, přinášíme alespoň ukázky ze vzájemné korespondence s Františkem Bílkem (Bílkovy dopisy jsou v publikaci uváděny pouze jako ukázky pod čarou).

V tomto čísle také přinášíme portrét mladého uměleckého fotografa Karla Koutského, který pro naši Společnost zatím nafotil několik sice známých Bílkových plastik v Praze, ale s jiným pohledem, než je klasická dokumentační fotografie. První Vám nabízíme jako přílohu těchto Zpráv. Jedná se o náhrobek V.B.Třebízského (Žal) na Vyšehradě.

Neradi žádáme o peníze, o ty dnes žádá kde kdo. Nicméně pro zkvalitnění tisku těchto skromných Zpráv (tímto se omlouváme za častou špatnou tiskovou úroveň v minulosti) a také pro přidání grafické přílohy, připravení někde malé výstavy apod., musíme být alespoň minimálně finančně zajištěni. Ponecháváme výši příspěvku (50 Kč studenti a důchodci, 100 Kč ostatní), ale budeme vděční za každý další dar.

Děkujeme Vám všem a těšíme se s Vámi při dalších shledávání nad dílem Františka Bílka.

Aleš Nevečeřal

„Znovuobjevený“ Bílkův náhrobek

Podnětem k tomuto sdělení a předcházejícímu pátrání byla informace z monografie *František Bílek, 1872-1941* (GHMP, 2000), kde se píše, že Bílkův náhrobek Františka Švece z roku 1921, nazvaný „Tvůrce v poslední hodině“, stával v Malšicích (u Tábora) na hřbitově u kostela, ale od zrušení hřbitova (okolo 1993) je náhrobek neznámo kde. Nevěřil jsem, že by se mohl takový náhrobek jen tak ztratit, a proto jsem se v září 2008 vydal do Malšic po něm pátrat. A byl jsem úspěšný.

Hřbitov byl zrušen v roce 1995, ale náhrobek si odvezla rodina Karafiátova (potomci bratra F.Švece) do nedaleké osady Na Jitrech, kde dodnes stojí ve dvou částech opřen o plot hned vlevo od příjezdové cesty. Vzhledem k tomu, že se jedná o původní usedlost Šveců, velmi pravděpodobně se zde František Švec (v roce 1891) narodil. Zemřel mlád (16.11.1920), svobodný a bezdětný; podle matriky úmrtí byl disponentem firmy Flothman v Praze, podle příbuzných pracoval též u nějaké firmy ve Vídni. Bílkův náhrobek mu nechali zhotovit sourozenci, především se v tom prý angažovala jeho sestra Betty, provdaná za hudebníka Národního divadla v Praze. Proč zrovna byl osloven František Bílek, není příbuzným známo.

Náhrobek sestával ze dvou pískovcových kvádrů. Dole stál obdélníkový kvádr cca 180 x 100 x 30 cm, na kterém je typickým Bílkovým písmem vytesáno jméno František Švec a data jeho narození a úmrtí. Možná i něco jiného, ale o kvádr je dnes opřena horní část náhrobku a proto není většina plochy vidět. Na tomto podstavci stával horní čtvercový kvádr o rozměrech cca 150 x 150 x 30 cm, na kterém je v kruhu vytesána plastika. Plastika znázorňuje ležícího mrtvého muže s rukama zkříženými na prsou, nad kterým se sklání anděl a líbá ho na čelo. Fotografie plastiky bude umístěna na internetových stránkách Společnosti F. Bílka.

Náhrobek začíná trpět „zubem času“, povětrnostní podmínky a lišejníky dělají své. Moc by mne potěšilo, kdyby Galerie hl.m. Prahy dílo odkoupila, nechala opravit a konzervovat a umístila ho např. na zahradu chýnovského Bílkova ateliéru.

František Kožíšek

Internetové stránky Společnosti Františka Bílka

Milí členové. Již alespoň dva roky se ve výboru S.F.B. hovořilo o webové prezentaci naší skromné společnosti. Zvažovaly se různé alternativy, jak ji vytvořit a co by měla obsahovat. I v tomto nám podal pomocnou ruku náš aktivní člen F.Kožíšek.

Vypracoval totiž strukturu budoucích webových stránek. Protože jiné možnosti postupně odpadaly, pustil jsem se do programování sám. A jelikož jsem v tomto "umění" samouk, buďte prosím shovívaví a trpěliví. Zároveň bych Vás všechny vybídl k zasílání příspěvků, které rádi zveřejníme. Vždyť máme "společnost"- proto pojďme tvořit společně.

Michal Kellner

Adresa torza budoucích stránek je:

www.bilkovaspolecnost.wz.cz

Rozhovor s fotografem Karlem Koutským

Michal Kellner: Takže Karle, já jsem se Tě chtěl zeptat, nejdříve tak jako všeobecně, co tě vlastně přivedlo k fotografování? Kdy jsi se poprvé snažil zachytit nějakou náladu a jestli jsi předtím fotil jen tak. Kdy jsi dostal první foťák a tak...

Karel Koutský: Tak to si pamatuju celkem přesně. Asi ve dvanácti letech jsem dostal fotografický aparát, od babičky. Do té doby jsem fotografii nijak nesledoval a ani mě nenapadlo někdy se zabývat fotografií. Začínal jsem za velice primitivních podmínek, velice prazvláštních. Všechno jsem si postupně začal dělat sám. Měl jsem kamaráda, u kterého jsme ve sklepě dělali fotografie. Postupně jsem se od takových běžných snímků, které zachycují určité místo nebo situaci dostal k tomu, že jsem více fotografoval, více jsem prožíval přírodu. Více jsem i chodil do přírody a více jsem ji začal prožívat. A myslím si, že jsem našel spojitosti, o kterých jsem dříve nevěděl, které mě inspirovaly k tomu, abych pokračoval dál. A vlastně se to už táhne pětadvacet let. Fotografie mě hodně oslovila a asi bych se ani neuměl jiným výrazovým prvkem vyjádřit. Takže je to hodně i o tom, že jsem se začal hodně zajímat o fotografii Josefa Sudka, který mě už v těch patnácti hodně oslovil. A dodnes jsem jeho velký obdivovatel. A tak nějak jsem se v jeho fotografiích snažil nalézt něco, co jsem u jiných fotografů nenašel. A hodně mně to dalo. I když se říká, že vliv nic netvoří, pouze probouzí. Tak přesto si myslím, že mě nejvíc proškolil Josef Sudek. Samozřejmě i jiní fotografové, ale on byl takový stěžejní, protože on měl v těch fotografiích něco, co tam ostatní neměli.

MK: Teď mě napadla další otázka: ty jsi byl k přírodě vnímavý ještě předtím, než jsi ji začal fotit? Nebo to fotografování zesílilo nebo úplně vyvolalo ten zájem všimnout si hry světla a stínů v přírodě a tak...

KK: Já jsem vždycky přírodu vnímal velmi intenzivně. Jezdil jsem dřív na různé ty

čundry a vandry. Spali jsme pod různýma skalama. A to myslím hodně formovalo ten můj vztah k přírodě. A to jsem nemusel ani tolik fotografovat nebo jsem ještě neměl ucelený vztah k fotografii. Ale někde uvnitř to ve mně bylo, a časem to vyplynulo na povrch. A pak jsem zjistil, že to co prožívám uvnitř, bych rád i nějak vyjádřil navenek. A začal jsem zkoumat, jakým způsobem fotografii tvořit, aby z ní bylo znát, jak to vlastně prožívám. Postupem času jsem zjistil, ať se podívám na cokoli, třeba co se týče přírody, že jsem si to vlastně už představoval, jako bych to fotografoval. Už se mi to tak promítne do té černobílé škály. Protože fotím převážně černobíle. Věci sleduji už vlastně z pohledu, jak bych na to šel, když bych to fotografoval.

MK: To mne zaujalo, protože jsem si uvědomil, že František Bílek trpěl barvoslepostí. Nevím, jestli jsi to věděl?

KK: Ne, tohle ne...

MK: A mě právě zaujalo, že jsi mluvil o tom, že někdy vnímáš svět černobíle, nebo vlastně v odstínech šedi. A on ho tak viděl taky... A teď se chci zeptat jaké dílo F.B. jsi viděl poprvé, a jak na Tebe zapůsobilo. Jestli tedy na tebe nějak zapůsobilo...

KK: Myslím, že poprvé to bylo v chrámu Svatého Víta - Kristus. Tam jsem se na něj chodil dívat se svým dědečkem, když jsem byl hodně malej. A byla to jedna z věcí, které mě v tom Vítu hodně zaujaly, protože ten Kristus je tam takovým způsobem pojatej, že mi to , jak se říká, uhranulo. Takže to bylo první setkání s Bílkem. Druhé bylo, když jsme měli s manželkou svatbu v husitském sboru, tak tam nad oltářem byla také plastika F.B. A dodneška si na to pamatuju.

MK: No to je krásné!

KK: A ona tam tak čněla nad oltářem a my jsme byli svázáni tím manželstvím. Bylo to v Říčanech.

MK: Ještě bych se chtěl zeptat jaké dílo od FB tě oslovuje nejvíc?

KK: Ještě jsem všechno neprostudoval do takové míry, abych mohl říci, že znám nějak dopodrobna jeho dílo. Tak třeba se mi hodně líbilo na Olšanech, jak jsem fotografoval tu plastiku, myslím, že to byl Nečas...

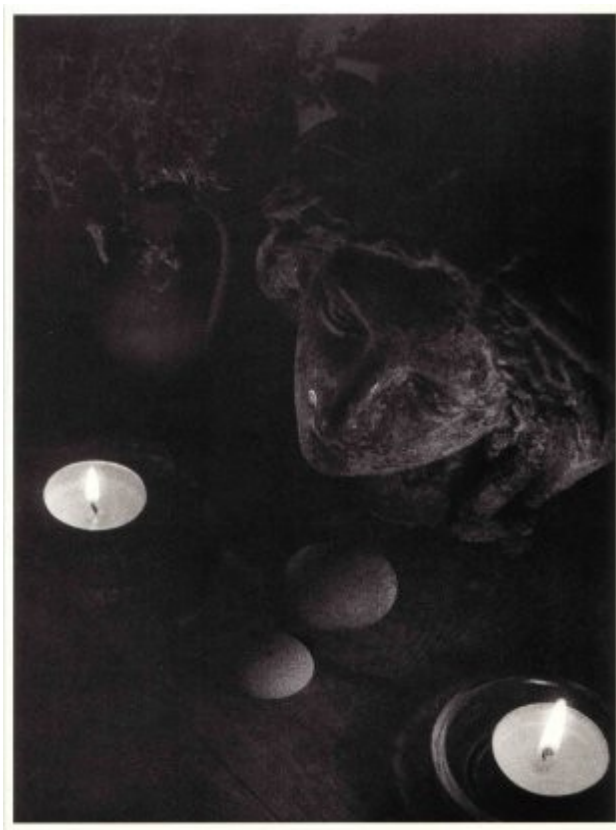
*...ano, byl to hrob MUDr. Nečase, jak jsem později ověřil. Po těchto slovech náš rozhovor skončil. Protože Karel musel odejít za svými povinnostmi. Kromě fotografování totiž také pracuje v grafickém studiu. A navíc je zakladatelem sdružení umělců Fotorenesance.
Kontakt: 606 962 765, karel.koutsky@volny.cz M.K.*

Jako malé představení volné tvorby

Karla Koutského

*otiskujeme jednu jeho fotografii
(z cyklu "Z pražských dvorků")
a k ní patřící báseň*

Karla Bartoně

Potřebuji tolik světla pro svou tvář,
tolik světla

pro zamyšlenou, z kamene se rodící
krásu...

Může mi běhat po krajinách mého zamyšlení,
a hrou stínů ukazovat

na vše různě stvořené,
co v mé tváři hledá smysl,
co v mé tváři hraje hru

položivého úsměvu
proměnlivého vznikání a zanikání;
může mi ohlazovat oprýskané stěny naděje-
vždyť je to tvář naděje,
jež zasněně tiše vzdychá

ve tmě
nachýlená příchodu světla...

Potřebuji tolik světla pro svou

pravou tvář,

tolik světla

pro zamyšlenou, z kamene se rodící

krásu...

František Kopeček - Světla Utonulá

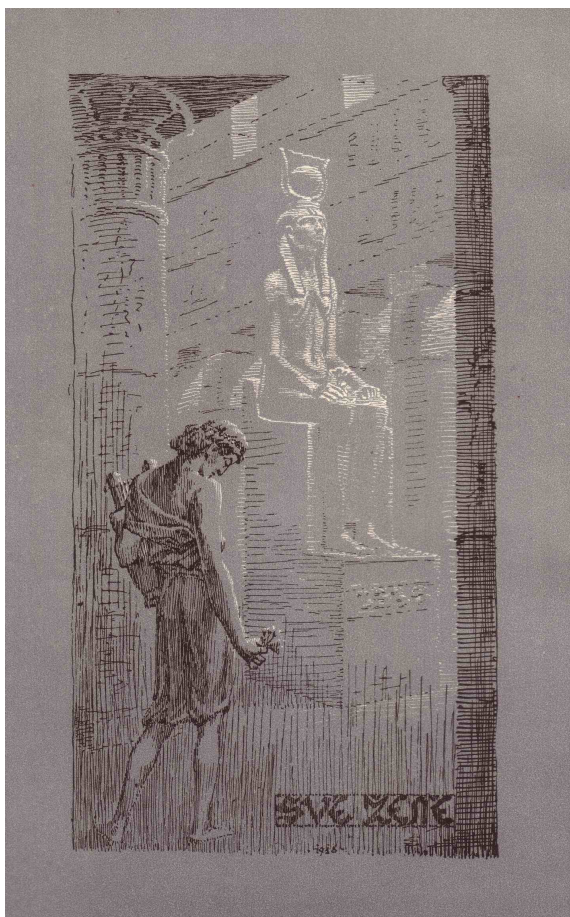
(představení méně známe knížky s ilustrací F. Bílka)

V tiráži: Nákladem vlastním, expedice: Šlápěje, Jinošov

Obrazem a kresbou doprovodil František Bílek,

V měsíci září L.P. 1918 dotiskli J. Skalák a spol. v Praze. Cena tohoto výtisku 6 K. Spisovatel si přeje, aby se tento peníz vyplatil Jakubu Demlovi v Jinošově.

Knížka obsahuje tři krátké dopisy (J. Deml F. Kopečkovi, F. Kopeček J. Demlovi a F. Kopeček F. Bílkovi) a 55 básní v próze. F. Bílek vyzdobil knihu celostránkovou kresbou na šedivém podkladu jako frontispis a malou kresbou v titulu.

Dle Kuncova Slovníku soudobých českých spisovatelů (Orbis 1945) FRÁŇA KOPEČEK, narozen 14.10.1871 v Předmostí u Přerova, ředitel měšťanské školy ve Znojmě, povídkář, dobrý pozorovatel života. Jeho povídky a prózy nemívají široký rámec, zato ale zralý životní názor. Pracuje prostými uměleckými prostředky a sahá po motivech kolem sebe do života venkovského a školského na jižní Moravě. Světla utonulá jsou jeho prvotinou.

Z úvodu vybíráme :

FRANTIŠKU BÍLKOVÍ, SOCHAŘI

Mistře, robě svou malou svatýňku v samotě skal, myslil jsem často na Vás. Která dobrá duše pověděla Vám moji vroucí tužbu?

Vyzdobil jste mou kapličku obrazem, který jest jako vše, co jste kdy viděl a stvořil, Modlitbou. Můj prostý oltářík tone

v něžné záři, která se line z krásy Vašeho daru.

Mistře, všecky Boží posly - paprsky hvězd, motýle, vichry, sny - jsem zavolal a poslal k Vám se vzkazem díků. Ale všichni poslové se vrátili se zpovědí, že spatřivše Vás, zapomněli slov, jež jsem jim uložil, a že Vám poděkovali pouze rozpaky, spuštěním křídel, ohněm očí...

Fráňa Kopeček

A jedna z Kopečkových básnických próz:

CO JE PRAVDA?

Putoval svatý muž světem, hledaje Pravdy...

Co je Pravda? tázal se rytíře, který ve skvělém brnění vyjížděl ze hradu k souboji.

Vytasil rytíř těžký meč z pochvy, zatočil jím a zasmál se:

„Toto je Pravda! Nosím ji v pochvě. A pravím ti, že každý, kdo se před Ní ne-skloní, ucítí Její ostří!“

I zesmutněl poutník a bral se dále svou cestou. A uzřev mudrce, odpočívajícího před chýží ve stínu dubu, přišel k němu a prosil ho:

Bratře, sděl mi, co je Pravda!

„Zpívá tiše na dně noci a světlo dnů Ji zakrývá jak záclona!“ odvětil mudřec a pohroužil se v sen...

Tančily dívky u řeky, honíce se se sluncem, jež je chytalo za mokré kadeře. Obklopily poutníka, zvědavý, proč je volá, a poutník pravil:

Vy, kterým náleží květy a hudba, povězte, co jest Pravda!

Rozesmály se a ukazujíce na své rty jak na zralé ovoce, křičely:

„Toto jest pravda! Pojď a zlíbej Ji!“

A rozprchly se ukrýt se v keřích, rostoucích na břehu řeky...

A potkal poutník starce, který nesl těžký džbán s vodou, a oslovil ho:

Ty, kterýs viděl život, řekni mi, co je Pravda!

Vlídňě pohleděl stařec, postavil džbán na zem a rozmýšlel. Potom zašeptal:

„Nevím! Vím pouze, že valí se prostorem od jeho klenby až po dno... Kam okem a rukou dosáhneš - nic není než Pravda... Nabral jsem si jí ze studny do své nádoby...“

Udiven patřil poutník na starce. A ten pokračoval:

„Miluji Pravdu... Mám Ji... sytím se Jí, piji Ji... laskám se s Ní... kořím se Jí...“

Jest lhostejná sytým a bezbarvá ve tmě. Ale jak sladka těm, kdo žízní! Ale jak něžna, zavěsí-li Ji v krupějích bolest do oka dítěte nebo noc na květ - ježž z rána zalije světlo... světlo!“

Vybral: A. Nevečeřal

Ze vzájemné korespondence O. Březiny a F. Bílka

(dokončení I. svazku korespondence)

Můj drahý,

právě došla mne zpráva z Chýnova. Mlčenliv, stojím vedle Vás u hrobu Vašeho otce a tisknu ruku Vaši a drahé paní matky Vaší s něžným soucitem bratra a věrného přítele Vašeho domu. Jasněji než kdokoliv jiný víte, čeho poskytuje tajemství víry k útěše bolestného srdce, a proto Vaše síla bude muset podpíratí hořkou únavu Vašich milých, kteří v těchto dnech přecházejí kolem Vás tiší a smutni. Vroucně na Vás vzpomínám. Vždy Váš Otokar Březina.

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 21. listopadu 1907

/.../ Ptal jste se na tatínka; místo mé odpovědi přišel jeho úmrtní list. Trpěl a potěšiti od žití se již nedal, jeho dny byly sečteny. Můj hlavní spolupracovník odešel. Byl přítomen skrovnému zárodku mého díla, které posledním až výdechem snad dokončím. Postačil by nejemný dotyk, jen drsnější zvuk k odvanutí a zničení zárodku toho.

Po ukončení sochy Úžasu a po zazimování zahrady a včel (6/11) odejel jsem do Prahy. 19/11 pak tatínek zemřel. Co výsostných vzpomínek mám na něho! Ta malá vyvýšenina, sáh zdělí na hřbitově sv. Vojtěcha v Chýnově vyrovnala velikou bolest tatínkovu i odlesk její v nás. V jaké tu kráse objevila se mi matka, sourozenci i všichni milí moji! Ba i dům i ten svět jak náhle vážností zkrásněn! - Za soustrast milou mějte naše díky /.../

F. Bílek O. Březinovi, dopis č. 61

/.../ Příteli, otálel jsem s dopisem k Vám, čekal jsem velikého rozluštění daných mně poměrů; ale nedočkal jsem se ničeho velikého pro nás - lidi okamžitého zdání, cítím pouze, že nejsem nikdy dost připraven na nové a záhadné otázky, jež mi Veliký Tazatel dny a chvílemi každými klade /.../

Přepadám Vás s ex libris. Bude-li Vám jen milé (!): Žena jako sestra Tvůrce - poskytující mu svým mlčením nejsdělitelnější výraz vůči bratřím nebe, když tvoří na „díle svém v nás“. /.../

Znovu na obzoru mém p. Deml: pan Durych přinesl mi od nakladatele Studium i dopisy své od p. Demla. Píše, že se naň smrtelně hněvám; a přece ví, že se na nikoho křesťan nehněvá, jinak křesťanem není. Bloy, Florian, Deml - jaké to stavby, jaká díla v sobě samých, která k největšímu obdivu sráží; avšak práce jejich jsou beztvárné, tvrdé a ostré třísky, které jen co zbytečné z jejich „díla“ odletují a které jako křesťanské (dle výroku p. Floriana o Bloy) „sledovati se nesmí“.

F. Bílek O. Březinovi, dopis č. 63

Můj drahý,

především tisknu Vám vděčně ruku za skvostné ex libris, které jste mi zaslal s dobrými řádky posledního svého listu. Sestra tvůrcova! Mateřská, vykonavatelka skryté spravedlnosti, odběračka klasů, která kráčí, bílé nohy krvavé, za ženci v horku žní, jasnovidná, jíž důvodem k víře je milování, sladká sestra, v jejíchž rukou uzrává všechno ovoce země, i bezejmenná, když sestupuje jako sen do samot osamělého - vždy je žena prostřednicí mezi duchovým světem a mužem, mlčenlivou a záhadnou spolupracovnicí díla... Řekl jste to s celou přísnou duchovou krásou svého umění. /.../

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 7. února 1908

/.../ Myslíme mnoho na Vás. A když za toho nejsmutnějšího a nejtemnějšího dnu v této zimě vzali se u nás p. Florian a p. Deml a vyprávěli, tu již i to málo, co o Vás věděli, roztrpčilo nás smutkem bratrským. Přijeli na Roërichovu výstavu a na 2h. navštívili i nás. Stejní, jak byli, rozmilí jen žárlivostí svou pro Vás a vysoká Vaše místa. /.../

F. Bílek O. Březinovi, dopis č. 64

Milý příteli,

/.../ Mám radost z Vašeho posledního dopisu. Radost z Vaší chystané výstavy a z Vaší práce na modelu bělohorské mohyly. Byla po léta má tajná myšlenka, abyste Vy stavěl tento pomník české bolesti rukou věřícího člověka, kamenem naší země, do ticha budoucích věků velký pomník, viditelný všem národům, neboť pro duchovní osvobození všech národů zdvihli se otcové naši a pět jejich pokolení po více než půl třetího sta let žilo šílenstvím této jediné myšlenky; až konečně řekli své poslední slovo, neuvěřitelně hluboké a prosté, a vysílení, se ztrhanými tahy, nepodobní sami sobě, zmenšeni, nikým nepovšimnutí, jako posel po sdělení svého poselství všem lhostejni, ulehli k smrti... /.../

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 8. dubna 1908

Milý příteli,

obdržel jsem s radostí Vaši krásnou knihu O stavbě budoucího chrámu v nás a děkuji Vám vroucně za dobrá slova přátelského věnování; navzájem pak prosím, abyste i Vy přijal výtisk druhého vydání Rukou, jež jste vlídně vyzdobil svými kresbami, a abyste i vzácné paní své jakož i pánům bratřím Nečasům a p. doktorovi odevzdal přiložené exempláře jako výraz mé vděčné vzpomínky za všechno dobré, co jsem od jejich laskavosti přijal.

Úspěch Vaší výstavy, zejména bělohorské mohyly, sleduji v listech. Řady Vašich přátel rostou. Mezi mnohými hlasy, které o Vašich pracích hovoří, slyším stále mocnější slova jemného pochopení i dobré vůle. Možnost, aby Vaše ruce stavěly monumentální dílo, po němž prahne Vaše tvůrčí touha, zdá se mi dnes bližší nežli kdykoliv jindy. /.../

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 29. května 1908

Příteli, kniha Vaše v novém vydání působí mi radost. Litovali jsme s bratrem Vilémem, že jsme málo přispěti mohli k lepší úpravě její. Všechno uznání p.Kosterkovi za námahu a oběť, jako vydání přinesl; ale Vaše kniha zasluhuje úpravy té nejslavnější, v jaké se nejčennější knihy tohoto století vydávají. Vydal jsem prvé vydání Rukou, a nedopadlo to dle námahy a oběti přinesené. Nedělal jsem lepty a dřevoryty, nebylo lepších typů a nebylo zkušeností ve úpravě. Snad budoucí Vaše kniha bude nad jiné šťastnější, že za jiné pohody vyrostete!? Či práce - ty dítky jakoby z kolébky velebněze - též ponosou známku, tíhu, kletbu Vašeho žití? /.../

F. Bílek O. Březinovi, dopis č. 67

/.../ My čekali od Vás dopis. Půl třetího měsíce jsme jej čekali. Avšak není příčiny, proč v`bych neměl psátí Vám pozdrav svůj já sám dříve.

Mně vždy napadá, nechuravíte-li. Pak se hlásí ještě jiná věc mi na mysl: brzo-li nás lidé od sebe oddělí. Chtěli by umenšiti naše dílo, pokořiti naše „sebevědomí poslaných“. Bláhoví, neví, že není u nás malicherného rozdělení; neví, že není možné umenšení tíhy našeho díla a zvrácení našeho poslání. /.../

F. Bílek O. Březinovi, dopis č. 69

Můj milý,

promiňte vlídně, že jsem Vám tak dlouho nedával o sobě zpráv; myslím na Vás vždy oddaně a přátelsky. Dnes pak především přijměte spolu se vzácnou paní svou tiché stisknutí rukou v soustrastí nad ztrátou, která Vás v poslední době stihla. Měl jsme štěstí poznati zvěčnělého strýce Vašeho a vím, jakým tesknem provázíte každou vzpomínku na jeho krásnou, laskavou a jemně pozornou bytost. Máte pravdu: ve světle, jež hoří u lože umírajících, jeví se veškeré věci této země v pravé své

velikosti, docela jinak nežli v hodinách, kdy rozpálení snem vkládáme do nich hodnoty, jichž nemají. Ale v tichu, které po každém odchodu našich milých se tvoří kolem našeho domu, hledají se naše ruce a my všichni, kteří jsme zůstali na této straně života, učíme se laskavěji tisknouti se k sobě a býti jeden druhému tak dobrý, jak jen je to možno slabému člověku. /.../

O. Březina F. Bílkovi, Jaroměřice 7. prosince 1908

Vybráno z: Otokar Březina: Korespondence I., Host, Brno 2004

Uspořádal: Aleš Nevečeřal

▶ **Za korekturu Zpráv děkujeme Yvetě Kožíškové.** ◀

*Toto číslo Zpráv je tištěno na darovaném běleném papíře.
Příště budeme opět používat na dvě vnitřní strany recyklovaný papír.*

Kontaktní adresy Společnosti Františka Bílka:

předseda: Aleš Nevečeřal
Přemyslovská 23
130 00 Praha 3
tel. 222 713 150

jednatelka: Alena Kubíčková
Křivenická 413/16
181 00 Praha 8
tel. 233 554 150

Na titulní straně: kresba F. Bílka
"Jak Milost k nám přichází v dítěti Spasiteli"

ZPRÁVY	Pro své členy vydává dvakrát do roka, v nákladu 150 ks Společnost Františka Bílka
	Adresa redakce: Michal Kellner, Nad Buďánkami II. 12, 150 00 Praha 5 tel. 723 752 116, e-mail: michalkellner@email.cz